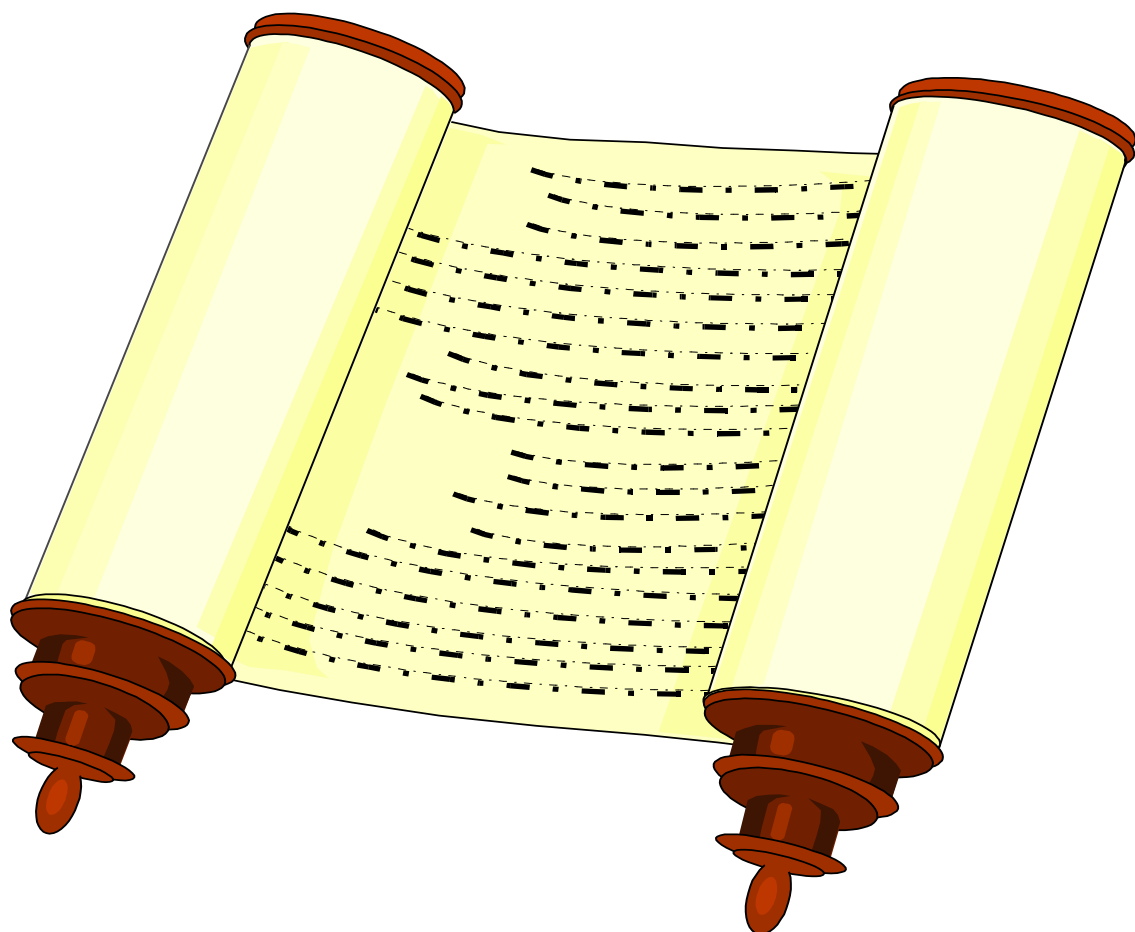

”בני ציון”

פרד”ס התורה

פשוט וברור

בס"ד "מזולא טבא וגדיא יאה" לרבי ציון סיבונאי, לשמחת נישואי בתו דיקלה בת שרה, עב"ל החתן
פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ: תְּזַרְיעַ (שַׁבַּת הַחֹדֶשׁ) אַבְרָהָם אַלְבֵּרְט בֶּן מָרִים קִנְפוּ **כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת: 18:27**
עֲרַשׁ"ק כּו' אֲדָר תּשׁע"ד (28.3.14) יִזְכּוּ שֶׁהַזְיוּג יַעֲלֶה יִפְהָ, וְלִבְנִין עַדִּי עַד יִצְיָאֵת הַשַּׁבָּת: 19:35
הַפְּטָרָה: "כֹּה אָמַר" בקדושה ובטהרה וביראה אכ"ר (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"אָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַבִּי אַמִּי: אִשָּׁה מְזַרְעַת תַּחֲלָה – יוֹלְדַת זָכָר. אִישׁ מְזַרְעֵץ תַּחֲלָה – יוֹלְדַת נְקֵבָה. שְׁנַאֲמַר:
אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וַיִּלְדָּה זָכָר...". (ע"פ "אוֹרְהַ שְׁל תוֹרָה" לְהַרְהוֹק פִּינְחָס פְּרִדְמָן)

הַמְקוּבָּל הָאֱלֹקִי הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמִשׁוֹן מְאוֹסְטְרוֹפְאֵלִי זצ"ל הִי"ד כּוֹתֵב בְּסִפְרוֹ "דָּן יְדִין" (אוֹת כּא'), שְׁקִלִּיפַת זָבוּב
הִיא קְלִיפַת עֲמֶלֶק (=שׁוֹרֵשׁ קְלִיפַת הַטּוֹמְאָה).

וְעַנֵּין זֶה רְמוּז בְּכַתוּב (שְׁמוֹת יז', יד'): "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה כְּתֹב זֹאת זְכָרוֹן בְּסֵפֶר וְשִׁים בְּאֲזְנֵי יְהוֹשֻׁעַ כִּי מָחָה אֶמְחָה
אֶת זְכַר עֲמֶלֶק". וּבְאֵר "בְּעַל הַטּוֹרִים", ש"י זְכָרוֹן בְּסֵפֶר וְשִׁים בְּאֲזְנֵי רְאִישֵׁי תִיבוֹת זָבוּב, שְׂרָץ אֶחָד (=עֲמֶלֶק), שֶׁהִיָּה
שׁוֹתֵה דָמָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל כּוֹזֵבִים". וְכֵן כְּתֹב "תּוֹרַת הַחֵיד"א", בְּשֵׁם רַבְּנוּ אֶפְרַיִם: "זְכָרוֹן בְּסֵפֶר וְשִׁים בְּאֲזְנֵי –
(רְאִישֵׁי) תִיבוֹת זָבוּב, וְהוּא מְלֶךְ עֲמֶלֶק".

עַנֵּין זֶה מֵתַאִים עִם מָה שְׁאָמְרוּ חו"ל: "יִצְרַר הָרַע דּוֹמָה לְזָבוּב, וַיּוֹשֵׁב עַל שְׁנֵי מִפְתְּחֵי הַלֵּב, שְׁנַאֲמַר (קֹהֶלֶת י'): 'זָבוּבִי
מּוֹת יִבְאִישׁ...". וּמֵאַחַר וְעֲמֶלֶק הוּא הַיִּצְרַר הָרַע "אֲשֶׁר קָרַךְ בְּדַרְךְ", לְכֵן אָמְרוּ חו"ל בְּגִמְרָא (קִידוּשִׁין ל'): "כִּף
הַקֵּב"ה אָמַר לָהֶם, לְיִשְׂרָאֵל: בְּנֵי, בְּרַאתִי יִצְרַר הָרַע, וּבְרַאתִי לוֹ תוֹרָה (פְּ)תַבְלִין, וְאִם אַתֶּם עוֹסְקִים בְּתוֹרָה, אֵין
אַתֶּם נִמְסְרִים בְּיָדוֹ". שְׁכּוֹן, עַל-יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה, שְׁנִקְרָאת "טוֹב" (=17), מְבַטְלִים אֶת קְלִיפַת זָבוּב (=17), שְׁמִסְפְּרוּ
שׁוֹה.

וְהִנֵּה, כְּתוּב בְּסֵפֶר "קֶרְנַיִם" (מֵאֲמַר יג'), שְׂאִישׁ יִשְׂרָאֵל, הַמְּבַטֵּל מִצְוֹת פְּרִיָּה וְרִבְיָה, סוֹפוֹ שְׁנִמְסָר בְּיַדִּי קְלִיפַת זָבוּב.
וְלָכֵן, שְׁנִינּוּ בְּמִשְׁנָה (יְבֻמוֹת סא'): "לֹא יִבְטֵל אָדָם מִפְּרִיָּה וְרִבְיָה, אֲלֵא אִם כֵּן יֵשׁ לוֹ בְּנִים. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים: שְׁנֵי
זְכָרִים. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים: זָכָר וְנִקְבָּה. שְׁנַאֲמַר (בְּרַאשִׁית ה'): 'זָכָר וְנִקְבָּה בְּרָאִם". וְנִפְסָק לְהַלְכָה כְּבֵית הֵלֵל, כְּפִי
שְׁמוּבָא בְּשִׁלְחֹן עָרוֹף (אֵה"ע סִימָן א' ס"ה): "כִּיּוֹן שֵׁישׁ לְאָדָם זָכָר וְנִקְבָּה – קִיָּם מִצְוֹת פְּרִיָּה וְרִבְיָה".
וּמְבוֹאֵר בְּלִיקוּטֵי ש"ס לְהַאֲרִיז"ל (יְבֻמוֹת סא'), שֶׁהִטְעַם לְכַף שְׁצַרְיָה הָאָדָם לְהִבְיָא זָכָר וְנִקְבָּה לְעוֹלָם הוּא מְכִיּוֹן שְׂאֵז
נִשְׁלָם שֵׁם הוּי"ה (=י-ה-ו-ה) בְּרוֹף הוּא.

וּכְפִי לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשָׁה שֶׁל הָאֵר"י: "הִנֵּה, הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ רוֹמְזִים לְשֵׁם יְהוָה (אִישׁ אִשָּׁה). וְכַשֵּׁי לֹא בֵּן הוּא וְ, וְכַשֵּׁי
לוֹ בֵּת הִיא ה', וְהָרִי הוּי"ה שְׁלָם (=י-ה-ו-ה). וְעַל-כֵּן תֵּיב אָדָם לְהַסְתַּכֵּל וּלְהַשְׁתַּדֵּל שִׁיְהִיָּה לוֹ בֵּן וּבֵת, כְּמוֹ בֵּית
הַלֵּל".

וּמֵעַתָּה מְבוֹאֵר הֵיטֵב, מְדוּעַ דּוֹקָא מִי שְׁמַקְיָם מִצְוֹת פְּרוֹ וְרִבּוֹ זוֹכֵה לְבַטֵּל אֶת קְלִיפַת זָבוּב. שְׁכּוֹן, כֹּל עוֹד קְלִיפַת
זָבוּב, שֶׁהוּא עֲמֶלֶק, קִיָּם, אֵין הַשֵּׁם שְׁלָם, וְהַסְרוֹת הָאוֹתִיּוֹת "וְה" מִשְׁמוֹ שֶׁל ה' יִתְבַּרַךְ ("י-ה-ו-ה"), כְּמוֹ שְׁכַתוּב: "כִּי
יָד עַל כַּס יְהוָה". אוּלָּם, כֹּל הַמְקַיָּם מִצְוֹת "פְּרוּ וּרְבוּ", הִנֵּה הוּא מְשָׁלִים וּמִיַּחַד אֶת אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת הוּי"ה (=י-ה-ו-ה): י'
אִצֵּל הָאִישׁ, ה' רֵאשׁוֹנָה אִצֵּל הָאִשָּׁה, ו' אִצֵּל הַבֶּן, ו-ה' אַחֲרוֹנָה אִצֵּל הַבֵּת – וְעַל-יְדֵי כִּף זוֹכֵה הוּא לְבַטֵּל אֶת
קְלִיפַת זָבוּב. וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף ש"י זְכָר בֵּן וְנִקְבָּה בֵּת" – רְאִישֵׁי תִיבוֹת "זָבוּב", שֶׁהֵם כְּאִמּוֹר מְבַטְלִים אֶת קְלִיפַת "זָבוּב"
("זֶה לְעַמַּת (=כְּנַגַּד) זֶה").

עַל-פִּי זֶה יֵאִיר לָנוּ לְהִבִּין מָה שְׁמַצִּינוּ בְּגִמְרָא (יְבֻמוֹת סג'): "תִּנְיָא, רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמַר: כֹּל אָדָם שְׂאִין עוֹסֵק בְּפְרִיָּה
וְרִבְיָה, כְּאִילוֹ שׁוֹפֵף דְּמִים, שְׁנַאֲמַר (בְּרַאשִׁית ט'): 'שׁוֹפֵף דָּם הָאָדָם בְּאָדָם דְּמוֹ יִשְׁפֹּף'. וְכַתִּיב בְּתַרְיָה 'וְאַתֶּם פְּרוּ
וּרְבוּ'... בֵּן עֲזָאִי אוֹמַר: כְּאִלוֹ שׁוֹפֵף דְּמִים וּמִמַּעַט אֶת הַדְּמוּת, שְׁנַאֲמַר: 'וְאַתֶּם פְּרוּ וּרְבוּ'. אָמְרוּ לוֹ לְבֵן עֲזָאִי: יֵשׁ
נְאֻה דּוֹרֵשׁ וְנְאֻה מְקַיָּם, נְאֻה מְקַיָּם וְאֵין נְאֻה דּוֹרֵשׁ, וְאַתָּה – נְאֻה דּוֹרֵשׁ וְאֵין נְאֻה מְקַיָּם? אָמַר לָהֶם: וּמָה אַעֲשֶׂה
שְׁנַפְשֵׁי חֲשָׁקָה בְּתוֹרָה, אֶפְשָׁר לְעוֹלָם שִׁיתְקַיָּם עַל יְדֵי אַחֲרִים?".

הַכּוֹנֵה כְּאֵן הִיא, שְׁשָׂאֵלוֹ אֶת בֵּן עֲזָאִי, מְדוּעַ אֵינוֹ מְקַיָּם אֶת מִצְוֹת "פְּרוּ וּרְבוּ"? הֲלֹא מִי שְׂאִינוֹ מְקַיָּם מִצְוָה זוֹ,
שׁוֹלְטַת עֲלָיו קְלִיפַת זָבוּב. וְעַל זֶה הִשִּׁיב לָהֶם בֵּן עֲזָאִי: "וּמָה אַעֲשֶׂה שְׁנַפְשֵׁי חֲשָׁקָה בְּתוֹרָה". דְּהִינּוּ, עַל-יְדֵי לִימוּד
הַתּוֹרָה, שְׁנִקְרָאת "טוֹב" (=17), אֲנִי מְבַטֵּל אֶת קְלִיפַת זָבוּב (=17).

על-פי האמור, יאירו לנו דברי ה"קרנים", שאמר, שיעקב אבינו, עמוד התורה, בטל את קליפת "זבוב" על-ידי עסק התורה, שנקראת "טוב". שכן, ידוע שהתורה הקדושה כלולה משני חלקים: התורה שבכתב והתורה שבעל-פה. וכתב השל"ה הקדוש (דף נו), כי שם הוי"ה (=ה-ה) נרמז בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה עם כלל ישראל, הלומדים את התורה. הא כיצד? הנה, **עשרת הדברות** רומזות על האות **י** משם הוי"ה, **חומשי תורה** רומזים לאות ה' משם הוי"ה, **ששה סדרי משנה** רומזים לאות ו', וכלל ישראל, ששרש נשמתם הוא מהאות ה' (כמו שאמרו חז"ל (מנחות כט): "**בה"א** בראם"), רומזים לאות ה' השניה משם הוי"ה (=ה-ה).

לכן, נמצא, שהעוסק בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה הרי הוא מיחד את ארבע אותיות שם הוי"ה (=ה-ה) ברוף הוא, ומבטל על-ידי כף את קליפת "**זבוב**", הוא עמלק, שכל זמן שהוא קים – אין השם שלם. ועל-כך רמז הכתוב במלחמת עמלק: "ויאמר ה' אל משה כתב זאת זכרון בספר ושם באזני יהושע כי מחה אמה את זכר עמלק". דהינו, "כתב זאת זכרון בספר", זאת תורה שבכתב. "ושם באזני יהושע", זאת התורה שבעל-פה, הנמסרת מאזן לאזן. הנה, בזכות שני החלקים הללו "כי מחה אמה את זכר עמלק". ולכן נרמזות כאן קליפת "**זבוב**" ב"זכרון בספר ושם באזני". שכן, על-ידי "זכרון בספר", שהיא התורה שבכתב, ועל-ידי "ושם באזני", שהיא התורה שבעל-פה – כף מבטלים את קליפת "**זבוב**", הוא עמלק.

לפי זה יאיר לנו להבין, שהסיבה שקבלו ישראל בפורים את התורה שבעל-פה מאהבה, הוא מפיון שהשיגו שאי-אפשר לבטל את קליפת עמלק (=המן), אלא רק על-ידי תורה שבכתב עם תורה שבעל-פה, שרק על-ידי שניהם ביחד נשלם שם הוי"ה במלואו.

אולם, לפי זה צריכים אנו ביאור. שהרי, מי שעוסק בתורה הקדושה, בודאי שיוכל הוא להכניע את קליפת **זבוב**, הוא עמלק, הוא **יצר הרע**, כמו שאמר הקב"ה לישראל: "בראתי יצר הרע, ובראתי לו תורה (כ)תבלין, ואם אתם עוסקים בתורה, אין אתם נמסרים בידו". אך, מה יעשו אלו הטורפים על המחיה ועל הפלכלה, ולא זכו להיות מעוסקי התורה הקדושה? איך הם יוכלו להכניע את קליפת **זבוב**?

ויש לומר, על-פי מה שפסק מחבר הלכה ברורה בשלחן ערוך (י' סימן רמ"ו ס"א): "כל איש ישראל חייב בתלמוד תורה – בין עני, בין עשיר, בין שלם בגופו, בין בעל ייסורים, בין בחור, בין זקן גדול, אפילו עני המתחזר על הפתחים, אפילו בעל אשה ובנים חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה, שנאמר: 'והגית בו יומם ולילה'. ומי שאי-אפשר לו לתלמוד, מפני שאינו יודע כלל לתלמוד, או מפני הטרדות שיש לו, יספיק לאחרים הלומדים". וכתב על זה הרמ"א, (שכל מי שמחזיק את לומדי התורה) 'ותחשב לו כאילו (הוא) לומד בעצמו".

מכל זה נמצא, שלא לו זכו להיות נמנים בין לומדי התורה יש שתי עצות לביטול קליפת **זבוב**: עצה ראשונה, שיקבעו עתים לתורה (=שיקבעו זמנים קבועים בכל יום לתלמוד התורה), כפי ששנינו (אבות): "יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ, שיגיעת שניהם משכחת עון". כלומר, על-ידי תלמוד תורה, האדם מכניע את קליפת **זבוב/עמלק**, וממילא "משכחת עון".

והעצה השניה, לאלו שאין ביכולתם לקבוע עתים לתורה, מחמת גדל טרדתם, שיהיו מתומכי אורייתא (=התורה), בבחינת זבולון ויששכר. כמו שאמרו חז"ל על הפתוב (לג, יח): "שמח זבולון בצאתך, ויששכר באהליך...". – זבולון ויששכר עשו שותפות: זבולון – לחוף ימים ישכן, ויוצא לפרקמטיה (=למסחר) בספינות, ומשתכר (בעסקי המסחר שלו), ונותן לתוך פיו של יששכר (=מכלכל את יששכר), והם (=בני יששכר) יושבים ועוסקים בתורה (רש"י). ועל-ידי זה נחשב להם (=לבני זבולון). לאותם התומכים והמפרנסים את לומדי התורה) כאילו הם עוסקים בתורה, ומכניעים את קליפת **זבוב**.

וזהו שברך משה את שבטי בני ישראל לפני פטירתו (דברים לג, יח): "שמח זבולון בצאתך, ויששכר באהליך...". – ראשי תיבות "**זבוב**". וזאת, כדי לרמוז לנו, שעל-ידי השותפות של זבולון ויששכר, יכול גם זבולון, שאינו עוסק בתורה, להיות שמח בחלקו. שכן, גם הוא יצליח להכניע את קליפת **זבוב**.

"ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו, וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו" (בראשית ב' יט)

אומרים חז"ל: השם הניתן לך הנולד בשעת ברית המילה נקבע בשמים לפי שרש נשמתו, ומשמים נותנים בדתם ההורים את השם. דבר זה נרמז בפתוב: "ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו" – ראשי תיבות **מילה**, ואילו המשך הפסוק: "וכל אשר יקרא לו האדם", הוא ראשי תיבות **אליהו**, שהרי בשעת המילה בא אליהו הנביא. לכן באותה שעה מתנוצצת ההתעוררות העליונה (=נותנים משמים את הדעת) באביו של הרך הנימול, כדי לתת לו את השם, המתאים לשרש נשמתו – וזאת מכחו של אליהו הנביא. **שבת שלום לכל בית ישראל!** **נא לשמור על קדושת הגיליון!**

בס"ד "מזולא טבא וגדיא יאה" לרבי ציון סיבונני, לשמחת נישואי בתו דיקלה בת שרה, עב"ל החתן
פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ: תּוֹרִיעַ (שַׁבַּת הַחֹדֶשׁ) **אברהם אלברט בן מרים קנפו** **כְּנִיסַת הַשְּׁבֹט:** 18:27
ערש"ק כו' אדר תשע"ד (28.3.14) יזכו שהזיווג יעלה יפה, ולבנין עדי עד **יְצִיאַת הַשְּׁבֹט:** 19:35
הַפְּטָרָה: "כה אמר" בקדושה ובטהרה וביראה אכ"ר (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ע"פ "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

על הטעם למנהג ישראל לעשות סעודת מצוה לכבוד ברית המילה, כתוב ב"פרקי דרבי אליעזר" (כט'): "וכשנולד יצחק, בן שמנת ימים הגישו (אברהם) למילה, שנאמר: 'וימל אברהם את יצחק בנו בן שמנת ימים'. והגישו למנהג על גבי המזבח, ועשה שמחה ומשתה. מכאן אמרו חכמים: תיב אדם לעשות שמחה ומשתה באותו היום שזכה למול את בנו, כאברהם אבינו, שנאמר (בראשית כא, ח): 'וייעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את יצחק' ומבואר בתוספות (שבת קל, ד"ה שש), שכונת ה"פרקי דרבי אליעזר" על הכתוב "ביום הגמל את יצחק" היא, שכאשר תחלק את המלה "הגמל", תקבל "הג" מל. "הג" עולה לגימטריה שמונה. כלומר, ביום השמיני מל אברהם את יצחק ועשה משתה גדול – "סעודת מצוה".

וצריך להבין ענין זה. שכן, מדוע בחר אברהם אבינו לעשות "משתה גדול ביום הגמל את יצחק"?

(ראוי להוסיף, שגם יתרו, כאשר התגר ומל את עצמו, עשה סעודת מצוה לאחר הברית (מובא ב"מדרש תלפיות", אות י'). ועל-כך רמז הכתוב: "ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכול לחם עם חתן משה לפני האלהים". וכן כתב ה"חתם סופר" בספרו "תורת משה", על הכתוב בגמרא (סנהדרין צד'): "ויחד יתרו... רב אמר: שהעביר חרב חדה על בשרו" – דהינו, שמל את עצמו).

נקדים תחילה להביא מה שכתוב בפרשת "תולדות": "ויצא הראשון אדמוני כלו כאדרת שער ויקראו שמו עשו". ומבואר ב"דעת זקנים מבעלי התוספות", בשם המדרש: כאשר ראה יצחק את בנו עשו, שהוא כלו אדמוני, חשב שעדין לא נבלע בו דמו, ולא רצה למולו לשמונת ימים, מחמת הסכנה. ואולם, לאחר שעברו כשנה או שנתיים, הבין יצחק שזה תולדתו, דהינו שצבע עורו ושעריו אדום, ולמרות זאת לא מל את בנו עשו. אמר: הואיל ולא מלתי אותו לשמונת ימים, אמתין עד שיהיה כמו ישמעאל אחי, ואמול אותו. אולם, כאשר נעשה עשו בן יג' שנים, לא רצה עשו שימולו אותו, ונשא ערל. וצריכים אנו להבין, מדוע עשו הרשע לא רצה שימולו אותו? מובא במדרש תנחומא (תוריע, פרק ה'): "שאל טורנוסרופוס הרשע את ר' עקיבא: איזו מעשים נאים (יותר) – של הקב"ה או של בשר ודם? אמר לו (רבי עקיבא) של בשר ודם נאים (יותר)... אמר לו (טורנוסרופוס הרשע): למה אתם מולין (=עושים ברית מילה)? אמר לו (ר' עקיבא): אני הייתי יודע שעל דבר כזה אתה שואלני, ולכך הקדמתי, ואמרתי לך שמעשי בני אדם משל הקב"ה. (מיד) הביא לו ר' עקיבא שיבולים וגלוסקאות (=כפרות לחם). אמר לו (ר' עקיבא): אלו (השיבולים) מעשה הקב"ה, ואלו (כפרות לחם) מעשה ידי אדם... אין אלו (הכפרות לחם) נאים יותר מן השיבולים? אמר לו טורנוסרופוס הרשע (לרבי עקיבא): אם הוא (=הקב"ה) חפץ במילה, למה אינו יוצא הוול ממעי אמו? אמר לו ר' עקיבא... (הוולד) אינו יוצא מהול, לפי שלא נתן הקב"ה את המצות לישראל, אלא לצרף אותם בהם (=להשלים את עצמם)...".

והנה, כאשר נתעמק בדברי המדרש, נראה שטורנוסרופוס הרשע בא בטענה אל ר' עקיבא, ושאל אותו: מכיון שהקב"ה ברא את האדם כמו שהוא, הרי מי שמשנה או מתקן את מה שהקב"ה ברא, פוגע בכבודו של המלך, הוא הקב"ה, שברא כך את האדם. ולכן, כיון שהקב"ה ברא את האדם עם עורלה, אין ראוי לאדם, שהוא בשר ודם, לשנות את הבריאה של הקב"ה, וכן למול את עצמו. (טענה זו הזכיר גם הרמב"ם בספרו "מורה נבוכים", חלק ג', פרק מט'). על-כך ענה לו רבי עקיבא, שישוד כל התורה כלה הוא, שהקב"ה ברא את האדם דוקא חסר שלימות, כדי שהאדם ישלים את עצמו. ומאחר וזה רצונו יתברך, תיכף ומיד כשנולד התינוק צוה ה' עלינו לקיים את מצות המילה, ולהסיר ממנו את העורלה. וזאת, כדי ללמדנו דעת, ש"מעשי האדם נאים", ויסוד כל היהדות הוא שיתקן האדם את עצמו.

לכן אנו עושים סעודת ברית מילה עם לחם ובשר, וכל מיני מעדנים העשויים בידי אדם, כדי להורות, שתכלית

הַבְּרִיאָה הַיָּהוּא שֶׁיְבוֹא הָאָדָם וְיִשְׁלֵם אֶת עֲצָמוֹ עַל-יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ בְּקֹדֶשׁ. וְזֶהוּ כְבוֹד שָׁמַיִם וּמִלּוֹי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ.
עַל-פִּי הָאָמוּר, נוֹכַל לְהִבִּין מָה שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית כ"א, ח'): "וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתֵּה גְדוֹל בְּיוֹם הַגְּמֹל אֶת יִצְחָק". וּפְרָשׁ
רש"י: "מִשְׁתֵּה גְדוֹל" - שֶׁהָיוּ שָׁם גְּדוֹלֵי הַדּוֹר: שֵׁם וְעֵבֶר וְאַבְיִמֶלֶךְ". וְצָרִיכִים אָנוּ לְהִבִּין עֲנִין זֶה. שָׁכַן, מָה
שֶׁהִזְמִין אַבְרָהָם אֶת שֵׁם וְעֵבֶר, שֶׁהָיוּ צְדִיקִים גְּדוֹלִים, אָנוּ מִבִּינֵים. אָבֵל, מָה רָאָה אַבְרָהָם כָּכָה, לְהִזְמִין גּוֹי
כְּאַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ גֵּר?

אֵךְ לְפִי הָאָמוּר יֵשׁ לוֹמֵר, שֶׁהָיוּ וְעֲבוֹדָתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ הִיְתָה לְפָרֶסֶם אֶת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּכָל הָעוֹלָם, לְכֹן,
בְּכּוֹנֵה תַחֲלִילָה הַזְּמַיִן לְסֻעוּדַת בְּרִית הַמִּילָה שֶׁל יִצְחָק בְּנוֹ אֶת אַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ גֵּר - כְּדֵי לְפָרֶסֶם לְכָל (וְאַפִּילוֹ
לְמֶלֶךְ), שִׁסּוּד כָּל הַתּוֹרָה הוּא, שֶׁהָאָדָם נִבְרָא חֹסֵר שְׁלִימוּת, כְּדֵי לְהִשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ.

לְפִי זֶה יוֹבֵן, מְדוּעַ לֹא רָצָה **עֲשׂוֹ הַרְשָׁע** לְמוֹל אֶת עֲצָמוֹ. שָׁכַן, עֲשׂוֹ, בְּרִשְׁעוּתוֹ, סָבַר שֶׁהָאָדָם הַנוֹלָד הוּא כְּבָר
עֲשׂוֹי וְגַמּוּר, וְאִין צָרִיךְ לְתַקֵּן וּלְהִשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ. וּמִטַּעַם זֶה נִקְרָא שְׁמוֹ **עֲשׂוֹ**, מִלְשׁוֹן **עֲשׂוֹי**. לְעוֹמֵת זֶה, הַשֵּׁם
"יַעֲקֹב", שֶׁהוּא מִלְשׁוֹן "עַקֵּב", מוֹרָה עַל שֶׁהוּא מִחֻזֵּק עֲצָמוֹ רַק בְּבַחֲנֵת עַקֵּב, וְעַדִּין צָרִיךְ לְהִשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ.
וְזֶהוּ גַם הַטַּעַם לְכָךְ שְׁאוֹמֵת הָעוֹלָם, בְּנֵי עֲשׂוֹ, מוֹנִים אֶת הַשָּׁנָה לְשִׁמְשׁוֹ. שָׁכַן, הַשִּׁמְשׁוֹ מֵאִירָה תְּמִיד בְּשְׁלִימוּת,
וְאִינָה צְרִיכָה לְהִשְׁלִים עֲצָמָה, כְּפִי שִׁיטָתָם בְּדִיוֹק, שְׁאִין הָאָדָם צָרִיךְ לְהִשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ. אָבֵל, יִשְׂרָאֵל מוֹנִין
לִירְחַ, שֶׁהוּא חֹסֵר, וְצָרִיךְ לְהִשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ, כְּפִי שִׁיטָתָנוּ, שֶׁצָּרִיךְ כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל לְהִשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ עַל-יְדֵי
קִיּוּם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת.

וְמָה נִחְמַד לְבָאֵר עַל-פִּי זֶה מָה שֶׁכָּתוּב בְּתִיקוּנֵי הַזֹּהַר, עַל הַפְּסוּק (דְּבָרִים ל', ל"א): "כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוְךָ הַיּוֹם לֹא נִפְלְאת הוּא מִמֶּךָ... לֹא בְּשָׁמַיִם הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמַיְמָה וַיִּקַּחֵהָ לָנוּ וַיִּשְׁמַעֵנוּ אֶתֶּה
וְנַעֲשֶׂנָה". וּמְפֹרֵשׁ בְּתִיקוּנֵי הַזֹּהַר, שֶׁ"מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמַיְמָה" הוּא רֵאשִׁי תִיבוֹת "מִילָה", וְסוֹפֵי תִיבוֹת "יֵהוּה" -
שֵׁם ה', בְּרוּךְ שְׁמוֹ. וְצָרִיכִים אָנוּ בִּיאוּר, אֵיךְ שִׁיךְ עֲנִין הַמִּילָה לְתוֹכֵן הַפְּסוּק "מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמַיְמָה"?

אֵךְ לְפִי הָאָמוּר יֵשׁ לוֹמֵר, שֶׁכָּאֵן בָּאָה הַתּוֹרָה לְלַמְדָנוּ דַּעַת, שֶׁלֹּא נִטְעָה לְחֻשׁוֹב, שֶׁמִּכִּיּוֹן שֶׁהַכָּל בְּיַדֵי שָׁמַיִם, אִם
כֵּן, גַּם הָאָדָם - שֶׁנִּבְרָא בְּיַדֵי שָׁמַיִם - אִינוּ יְכוּל לְשַׁנּוֹת וּלְתַקֵּן אֶת עֲצָמוֹ. אֲלָא, אוֹמְרֵת לָנוּ הַתּוֹרָה: "כִּי הַמִּצְוָה
הַזֹּאת... לֹא בְּשָׁמַיִם הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמַיְמָה וַיִּקַּחֵהָ לָנוּ". דְּהִינּוּ, אִין הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת תְּלוּיוֹת בְּיַדֵי שָׁמַיִם,
עַד שְׁנֶאֱמָר: "מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמַיְמָה". אֲלָא, הַתּוֹרָה נִתּוּנָה בְּיַדֵי הָאָדָם בְּאַרְצֵן, כְּדֵי שִׁיּוּכַל לְתַקֵּן אֶת עֲצָמוֹ,
כְּמֶאֱמַר חז"ל (בְּרֵכוֹת ל"ג): "הַכָּל בְּיַדֵי שָׁמַיִם חוּץ מִירְאַת שָׁמַיִם".

וְרֵאשִׁי לְכָךְ נִרְמָזָה בְּכָתוּב "מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמַיְמָה", שֶׁהוּא רֵאשִׁי תִיבוֹת "מִילָה", וְסוֹפֵי תִיבוֹת הוּי"ה (=יֵהוּה) -
כְּדֵי לְהוֹרוֹת לָנוּ, כִּי לְמֵרוֹת שֶׁהַקֵּב"ה כָּל-יְכוּל, וּמֵהוּהָ אֶת כָּל הַהוּיוֹת, וּבְרוּר שֶׁהִיָּה יְכוּל לְבְרוֹא אֶת הָאָדָם
בְּשְׁלִימוּת, לֹא הַעוֹרְלָה - לְמֵרוֹת זֹאת בְּרָא אֶת הָאָדָם חֹסֵר (עִם הַעוֹרְלָה), וְצוּה אוֹתָנוּ עַל מִצְוֹת הַמִּילָה - לְהִסִּיר
אֶת הַעוֹרְלָה. וְזֹאת, כְּדֵי לְלַמְדָנוּ דַּעַת, שֶׁזֶה רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה צָרִיךְ לְהִשְׁלִים וּלְתַקֵּן אֶת עֲצָמוֹ,
כְּפִי שְׁאֵמַר רַבֵּי הוֹשַׁעְיָה לְאַחַד הַפִּילוֹסוֹפִים (מְדַרְשׁ רַבָּה בְּרֵאשִׁית י"א, ו'): "מָה שֶׁנִּבְרָא בְּשִׁשֶּׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית צְרִיכִין
עֲשִׂיָּה, כְּגוֹן: הַחֲרָדֵל צָרִיךְ לְמַתוֹק... הַחִיטִּין צְרִיכִין לְהַטְחֵן, אֲפִילוֹ אָדָם צָרִיךְ תִּיקוּן". וְזֶהוּ שֶׁכָּתוּב: "אֲשֶׁר בְּרָא
אֱלֹהִים לְעֲשׂוֹת", וּמָהוּ "לְעֲשׂוֹת"? וּפְרָשׁ רש"י: אֲפִילוֹ מָה שֶׁכָּבַר נִבְרָא, צָרִיךְ עוֹד לְעֲשׂוֹת וּלְתַקֵּן...
"וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי יְמוֹל בְּשׂוֹר עֲרַלְתוֹ"

מוֹבָא בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים, שֶׁצָּרִיךְ הָאָדָם לְהִשְׁתַּדֵּל בְּכָל עֵז לְעֲשׂוֹת אֶת סֻעוּדַת הַמִּילָה. וְאַפִּילוֹ אִם יֵשׁ לוֹ
מְנִיעָה וְעֵיפּוֹבִים הַרְבֵּה, צָרִיךְ לְהִתְגַּבֵּר עַל כָּל הַמְּכַשׁוּלִים. שָׁכַן, עֵיקַר הַהִשְׁתַּדְּלוּת שֶׁל הַיֹּצֵר הַרַע הוּא שֶׁלֹּא
יַעֲשׂוֹ סֻעוּדַת מִילָה, כְּמוֹ שְׁמֵרוּמָז בְּשֵׁמוֹ שֶׁל הַיֹּצֵר הַרַע, "סַמְאֵל", רֵאשִׁי תִיבוֹת: סֻעוּדַת מִצְוָה אִין לְעֲשׂוֹת.
וּבְעַנְיָן זֶה מְסוּפָר עַל הַצְּדִיק רַבִּי יִצְחָק מְבַרְדִּיצ'וֹב זצ"ל, הֵלָא הוּא סְנִיגוֹרָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁכָּאֲשֶׁר הָיוּ
מְזַמְנִים אוֹתוֹ לְבְרִית מִילָה, נִהַג לְהִשִּׁיב שְׁמוֹכֵן הוּא לְבוֹא וּלְהִשְׁתַּתֵּף בְּבְרִית, בְּתַנְאֵי שִׁיעֲרֵכוֹ סֻעוּדַת מִצְוָה
כְּרֵאוּי. פַּעַם שָׂאֵל אוֹתוֹ אֶחָד מִחֲסִידָיו לְפָשֵׁר תַּנְאֵי זֶה. הַסְּבִיר לוֹ הַרַבִּי, שֶׁמֶאֱבָקִים קָשִׁים הוּא נֶאֱבָק נֶגַד
הַשָּׁטָן, אֲשֶׁר בְּכָל עֵת מַחְפֵּשׁ דְּרָכִים לְקַטְרֵג עַל יִשְׂרָאֵל. "וְאוֹלָם" - אָמַר לוֹ רַבִּי יִצְחָק מְבַרְדִּיצ'וֹב - "אֲנִי טוֹעֵן
תְּמִיד כְּנֶגַד הַשָּׁטָן, שֶׁכָּאֲשֶׁר אִישׁ יִשְׂרָאֵל מְקִים מִצְוָה פְּלִשְׁהִי, הוּא עוֹשֶׂה זֹאת בְּשִׁמְחָה וּבְרָצוֹן. וְאִילוֹ כָּאֲשֶׁר
נִכְשַׁל יְהוּדֵי בְּעִבְרָה, גּוֹרֵם לוֹ הַדְּבַר לְצַעַר רַב, וּלְבוֹ נִשְׁבַּר בְּקֶרְבּוֹ. וְיֵשׁ הוֹכְחָה לְטַעֲנָתִי זֶה. שָׁכַן, מְעוֹלָם לֹא
רְאִינוּ יְהוּדֵי, וְאַפִּילוֹ הַגְּרוּעַ בְּיוֹתֵר, שִׁיעֲרוּךְ סֻעוּדָה לְרַגַל עִבְרָה שְׁעֵבֶר. לְעוֹמֵת זֹאת, כָּאֲשֶׁר יְהוּדֵי עוֹרֵךְ בְּרִית
מִילָה, בָּר מִצְוָה וּשְׂאֵר מִצְוֹת, אֲזִי הוּא שֵׁשׁ וּשְׁמֵחַ, וְעוֹרֵךְ סֻעוּדַת מִצְוָה. וּמִכִּיּוֹן שֶׁהַשָּׁטָן יוֹדֵעַ אֶת הָאֱמֵת, הוּא מְנַסֶּה,
בְּכָל כּוּחוֹ, לְמַנוֹעַ מֵהַיְהוּדֵי לְעוֹרֵךְ סֻעוּדַת מִצְוָה, כְּדֵי שֶׁתְּהִיָּה לוֹ סִיבָה מְסַפְּקַת לְקַטְרֵג עַל יִשְׂרָאֵל. וְלָכֵן, כְּשֶׁמְזַמְנִים
אוֹתִי לְשִׁמְחַת מִצְוָה, מוֹכֵן אֲנִי לְבוֹא רַק בְּתַנְאֵי שִׁיעֲרֵכוֹ סֻעוּדַת מִצְוָה כְּרֵאוּי...".
שְׁבַת שְׁלוֹם לְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל!

בס"ד "מזלא טבא וגדיא יאה" לרבי ציון סיבוני, לשמחת נישואי בתו דיקלה בת שרה, עב"ל החתן
פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ: תּוֹרִיעַ (שַׁבַּת הַחֹדֶשׁ) **אברהם אלברט בן מרים קנפו** **כְּנִיסַת הַשְּׁבֹת:** 18:27
ערש"ק כו' אדר תשע"ד (28.3.14) יזכו שהזיווג יעלה יפה, ולבנין עדי עד **יְצִיאַת הַשְּׁבֹת:** 19:35
הַפְּטָרָה: "כה אמר"
(הזמנים לפי העיר חיפה) בקדושה ובטהרה וביראה אכ"ר

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"וְהַצְּרוּעַ... טָמֵא הוּא בְּדָד יֵשֵׁב מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבֵי" (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינקס פרידמן)

על הכתוב בענין המצורע, "וְהַצְּרוּעַ... טָמֵא הוּא בְּדָד יֵשֵׁב מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבֵי", מִפְּרֵשׁ רש"י: "מִחוּץ לַמַּחֲנֶה" – (מ)חוץ ל-ג'(3) מחנות". (והכונה היא על שלש מחנות: כהנים, לויים, ישראל. שהרי כשהיו כל ישראל חונים. במרכז היה המשכן ומסביבו מחנה הכהנים, מסביבם של הכהנים היה מחנה הלויים, ומסביבם של הלויים היה מחנה ישראל).

וְצָרִיף לְהַבִּין עֲנִיָּן זֶה. שֶׁפֶן, עַל מָה וּלְמָה מִשְׁתַּלַּח/מִוֹרַחַק הַמְּצוֹרֵעַ מִחוּץ לְשֵׁלֶשׁ מַחֲנוֹת: כַּהֲנִים, לְוִיִּים וְיִשְׂרָאֵל? נִקְדִּים לְהַבִּיא מָה שֶׁהֵבִיא הַ"פְּרִי לְצִדִּיק" לְהַגִּה"ק רַבִּי צְדוּק הַכֹּהֵן זִיע"א (תּוֹרִיעַ) בְּשֵׁם הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ, כִּי נִגַּע צָרַעַת בָּא כְּעוֹנֵשׁ עַל הָאָדָם, עַל שְׁלֹא קִים מְצוֹת עֲנֵג שֶׁבֶת בְּאִכְלִילַת שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת, וְעַל-יָדֵי כֶּף נִהְפֵךְ לֹו הָעֲנֵג לְנֵגַע (אוֹתָן הָאוֹתִיּוֹת).

וּכְפִי שֶׁמֵּבִיא גַם הַ"פְּרִדָּס יוֹסֵף", בְּשֵׁם "עֵמֶק הַמֶּלֶךְ": כִּי כָּל מִי שֶׁאִינוּ מְקִים מְצוֹת עֲנֵג שֶׁבֶת (כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיה נח, ג'): "וְיִקְרָאתָ לְשֶׁבֶת עֲנֵג"), גּוֹרֵם לְהַפְּוֹךְ אֶת הַצִּירוּף "עֲנֵג" ל-"נֵגַע". אֲבָל, כָּל מִי שֶׁמְעַנֵּג אֶת הַשְּׁבֹת זֹכֵה הוּא לְהַפְּוֹךְ אֶת הַצִּירוּף "נֵגַע" לְצִירוּף "עֲנֵג". לָכֵן, נִמְצָא מִכָּאן, שֶׁאִישׁ יִשְׂרָאֵל, שִׁישׁ לֹו נִגַּע צָרַעַת אוֹ יִסּוּרִים, הוּא מְשׁוּם שְׁלֹא קִים מְצוֹת "וְיִקְרָאתָ לְשֶׁבֶת עֲנֵג", וְעַל-יָדֵי כֶּף נִהְפֵךְ לֹו הַצִּירוּף "עֲנֵג" ל-"נֵגַע". וְלָכֵן, הַעֲצָה הַיְעוּצָה הִיא לְקִים עֲנֵג שֶׁבֶת כְּרָאוּי, כְּדֵי לְהַפְּוֹךְ אֶת הַ"נֵגַע" ל-"עֲנֵג".

וְכֵן כָּתַב הַ"מְטָה מִשֶּׁה" (דִּינֵי שֶׁבֶת, סִימָן תד): "וּמִי שֶׁמְעַנֵּג אוֹתוֹ כְּרָאוּי זֹכֵה לְהַתְּעַדֵּן בְּגֵן עֵדֵן. וְזֶהוּ עֲנֵג, רֵאשִׁי תִיבוֹת עֵדֵן נִהָר גֵּן... אֲבָל מִי שֶׁאִינוּ מְעַנְּגוּ, נִהְפֵךְ מֵעֲנֵג לְנֵגַע, דְּאוֹתִיּוֹת זֶה כְּאוֹתִיּוֹת זֶה". וּכְפִי שֶׁגַם אוֹמֵר הַזֹּהָר (בְּרֵאשִׁית כו'), שֶׁשְׁלֹשׁ הַסְּעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת הֵן כְּנִגְדַּת עֵדֵן נִהָר גֵּן – רֵאשִׁי תִיבוֹת עֲנֵג. וּמִי שֶׁאִינוּ אוֹכְלֵי ג' סְעוּדוֹת בְּשֶׁבֶת – נִהְפֵךְ לֹו הָעֲנֵג לְצִירוּף נֵגַע, לֹא עֲלִינוּ.

וְזֶהוּ שֶׁכְּתַב הַ"מְגִלָּה עֲמוּקוֹת" (לך לך): "וְיִקְרָאתָ לְשֶׁבֶת עֲנֵג", רֵאשִׁי תִיבוֹת עֵדֵן נִהָר גֵּן, שֶׁהֵם סוֹפֵי תִיבוֹת (נרנ): נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה, וְהֵם סוּד ג' סְעוּדוֹת (שֶׁבֶת). נִמְצָא אִישׁ הַמַּחְלֵל שֶׁבֶת מִסְתַּלְקִין מִמֶּנּוּ... נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה, נִמְצָא (שְׁגוּפּוֹ נִשְׁאָר) חֲלָל... (וְזֶהוּ שֶׁכְּתוּב): 'מִחֲלָלֶיהָ מוֹת יוֹמָת...".

וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף מָה שֶׁכְּתַב הַטוֹר, שֶׁחֲזוֹ"ל תִּקְנֵנוּ לָנוּ בְּשֶׁבֶת קֹדֶשׁ שְׁלֹשׁ תְּפִילוֹת שׁוֹנוֹת זֹו מְזוּ: בְּלֵיל שֶׁבֶת(=שְׁשִׁי בְּעֵרֶב) אָנוּ אוֹמְרִים "אַתָּה קֹדֶשׁ אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשִׁמְךָ". לְמַחֲרַת בְּבֹקֶר, בְּשַׁחֲרִית שֶׁל שֶׁבֶת אָנוּ אוֹמְרִים "יְשִׁמַּח מִשֶּׁה בְּמִתְנַת חֲלִקוֹ". וְאִילוּ בְּמִנְחָה שֶׁל שֶׁבֶת אָנוּ אוֹמְרִים "אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד".

וְצָרִיף לְהַבִּין עֲנִיָּן זֶה. שֶׁפֶן, מָה רָאוּ חוֹ"ל לְתַקֵּן לָנוּ בְּשֶׁבֶת שְׁלֹשׁ תְּפִילוֹת שׁוֹנוֹת זֹו מְזוּ? וּמִכָּאֵר הַשֵּׁל"ה וְאוֹמֵר: שְׁלֹשׁ תְּפִילוֹת אֵלוּ הֵן כְּנִגְדַּת שְׁלֹשׁ שֶׁבֶתוֹת יְסוּדִיּוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל: תְּפִילַת לַיִל שֶׁבֶת, "אַתָּה קֹדֶשׁ", הִיא כְּנִגְדַּת שֶׁבֶת בְּרֵאשִׁית, וְלָכֵן מְזַכְּרִים בָּהּ אֶת הַשֶּׁבֶת הַרְּאשׁוֹנָה שֶׁל הַבְּרִיאָה: "אַתָּה קֹדֶשׁ אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשִׁמְךָ... וְכֵן כְּתוּב בְּתוֹרָתְךָ וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם".

תְּפִילַת שַׁחֲרִית שֶׁל שֶׁבֶת, "יְשִׁמַּח מִשֶּׁה", הִיא כְּנִגְדַּת מִתֵּן תּוֹרָה, וְלָכֵן אָנוּ אוֹמְרִים "יְשִׁמַּח מִשֶּׁה בְּמִתְנַת חֲלִקוֹ. כִּי עֵבֶד נֶאֱמָן קִרְאתָ לֹו. כְּלֵיל תְּפִילָתְךָ בְּרֵאשׁוֹ נִתְּתָ. בְּעַמְדוֹ לְפָנֶיךָ עַל הַר סִינַי". וְאִילוּ תְּפִילַת מִנְחָה שֶׁל שֶׁבֶת, "אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד", הִיא כְּנִגְדַּת שֶׁבֶת שֶׁל עֲתִיד, שְׁאֵז נִזְכָּה לְנִבּוֹאָת הַנְּבִיא (וְכִרְיָה יד, ט): "וְהָיָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בְּיוֹם הַהוּא יְהִיָה ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד". עַל-כֵּן אָנוּ אוֹמְרִים בְּתְּפִילַת הַמִּנְחָה "אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאָרֶץ".

וְעֵתָה, בֹּא וּרְאֵה מָה שֶׁכְּתַב הַב"ח בְּפֵרוּשׁ עַל הַ"טוֹר" (רִישׁ סִימָן רצא), שֶׁהֵטַעַם שֶׁצָּרִיף לְאֹכֹל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בְּשֶׁבֶת הוּא כִּי הֵם מְכֻוֹנִים כְּנִגְדַּת ג' הַשֶּׁבֶתוֹת הַנ"ל: "שֶׁבֶת בְּרֵאשִׁית", "שֶׁבֶת מִתֵּן תּוֹרָה", וְ"שֶׁבֶת שֶׁל עֲתִיד" (שְׁכַנְגֵדֵן תִּקְנֵנוּ לָנוּ חוֹ"ל כְּאִמּוֹר ג' תְּפִילוֹת).

ולכן אנו אוכלים את ג' הסעודות מיד לאחר ג' התפילות: את סעודה ראשונה אנו אוכלים מיד לאחר תפילת ערבית בליל שבת, שהיא כנגד "שבת בראשית". סעודה שניה אנו אוכלים לאחר תפילת שחרית, שהיא כנגד "שבת מתן תורה". וסעודה שלישית אנו אוכלים לאחר תפילת מנחה, שהיא כנגד "שבת של העתיד" לבוא ויש להוסיף כאן תבלין ש-ג' שבתות אלו מכונות כנגד ג' הקשרים: "קוב"ה, אורייתא וישראל" (=הקב"ה, התורה וישראל). הא כיצד? הנה, "שבת בראשית" היא כנגד קוב"ה, ששבת מפל מה שברא בששה ימים. "שבת מתן תורה" היא כנגד "אורייתא", היא התורה הקדושה. ו"שבת של העתיד" היא כנגד "ישראל", שאז יצאו ישראל מגלות לגאולה, ויהיו "גוי אחד בארץ".

ועתה, בא וראה ששלוש הבחינות - "קוב"ה, אורייתא וישראל" (=הקב"ה, התורה וישראל) - הן כנגד שלשת המחנות - כהנים, לויים וישראל.

הנה, מחנה הכהנים הוא כנגד הקב"ה. שהרי הכהנים הם שליחיו של הקב"ה, כמבואר בגמרא (יומא יט): "הני כהני, שליחי דרחמנא ניהו" (=הכהנים הם שליחי הקב"ה), ושליחו של אדם - כמותו.

מחנה הלויים הוא כנגד "אורייתא" (=התורה), כפי שברך משה את שבט לוי: "יורו משפטך ליעקב ותורתך לישראל". ואילו מחנה ישראל הם כנגד "ישראל".

בדרך זו נעלה במסילה לבאר מה ששאלנו, מדוע המצורע משתלח/מורחק מ-ג' (3) המחנות של כהנים לויים וישראל? ויש לומר, שהרי נגע צרעת או ייסורים באים על איש ישראל על שפגם בשבת קדש, על שלא קיים מצוות "וקראת לשבת ענג", ועל-ידי כך נהפך לו הצירוף "ענג" ל-"נגע".

על-כן, אדם כזה, שפגם בשבת, פגם גם בתורה הקדושה, שהרי אמרו חז"ל, שהשבת שקולה כנגד כל התורה כלה (זוה"ק ח"ב פ"ח). לכן, נמצא שפגם בכל הבחינות גם יחד: "קוב"ה, אורייתא וישראל" (=הקב"ה, התורה וישראל) - שהרי התורה היא "הממוצע" המחבר בין הקב"ה לבין ישראל בניו.

ומעתה, מאחר והמצורע פגם ב"אורייתא" (=התורה), היא "הממוצע" המחבר את ישראל לאביהם שבשמים, לכן מגרשים את המצורע מפל שלש המחנות - כהנים, לויים וישראל. שכן, ראוי הוא המצורע שישתלח/יגורש מ-ג' מחנות, שהרי פגם בחוט המשוש - "קוב"ה, אורייתא וישראל" (=הקב"ה, התורה וישראל).

"נגע צרעת כי תהיה באדם והוא אל הכהן"

כאשר נולד, לא עלינו, ילד חריג במשפחה, מלבד הדבר שהייסורים הגדולים הבאים על ההורים, יש גם פעם ותרעומת בקרב המשפחה כלה. מדוע זה מגיע לנו? מה עשינו? הם שואלים, ולעיתים אף פולטים הם בלחש: "איזה עולם אכזר...". האמנם העולם אכזר?

חז"ל מספרים לנו, שפעם בא לפני המלך שלמה אדם שבקש ממנו שילמד אותו את שיחת העופות. שלמה המלך, החכם מפל האדם, שינדע את כל השפות (וגם את שפת החיות), השיב לו, שלא כדאי לו לדעת. אך אותו אדם לא הרפה, עד שהסכים המלך ללמדו את שפת העופות.

וממשיכים חז"ל לספר, שלאחר שלמד אותו אדם את שפת העופות על בוריה, חזר האיש לביתו שמח וטוב לב. והנה, יום אחד, בלכתו בשדהו, שמע שני עופות, המספרים זה לזה, שבשבע הבא ימות כל עדר הכבשים שלו במגיפה. מהר אותו אדם לביתו, ומכר את עדרו. ואכן, לאחר שבוע מתו כל הכבשים לאיש שקנה את עדרו. כעבור כמה ימים שוב שמע את העופות מספרים זה לזה שנגזר על ביתו שלו להישרף.

שוב מהר אותו אדם לחזור לביתו, ולאחר מאמצים הצליח למכור אותו ולעבור לדירה אחרת. ואכן, כך היה לאחר שמכר את ביתו, עלה אותו בית בלהבות, והיה למאכלת אש. וכך נצל אותו איש מהפסד גדול. אולם, לאחר שעברו כמה ימים, שמע את העופות מספרות, שנגזרה עליו מיתה בידי שמים. נחרד אותו האיש! ועתה מה יעשה? בצר לו, חזר האיש בבחילה לשלמה המלך, וספר לו את קורותיו מאז למד את שיחת העופות.

אמר לו שלמה המלך: והרי אמרתי לך, שלא כדאי שתדע ותבין את שיחת העופות. הנה, אם לא היית שומע את השיחות הקודמות, והיית מפסיד את עדר הכבשים ואת ביתך תוך קבלת דין שמים באהבה, וחזרה בתשובה שלמה על מעשיך, היו העדר והבית כפרה על נפשך (שהרי העני חשוב כמת).

אבל עתה, לאחר שהאזנת לשיחת העופות, והצלת את ממונך מפלי לתקן את נפשך, אין לך ברירה אלא לעזוב את העולם. וכך היה שנפטר אותו איש והלך לעולמו. מפל זה יש לנו ללמוד שיש מקרים שנגזרה חלילה גזירה קשה על זוג הורים, אלא שהקב"ה, הרחמן, המרחם על עמו אינו חפץ במות הרשע. על-כן, הוא יתברך מביא על ההורים עונש אחר, קל יותר, כדי לבטל מעליהם את רוע הגזירה. אבל, כל זה רק בתנאי שיקבלו עליהם ההורים את העונש והייסורים באהבה, ולא יבעטו בו, חלילה. ויש לומר, שזאת הסיבה שהקב"ה מביא להורים ילד חריג ובעל מום. שכן, למרות שהדבר מביא סבל רב וייסורים על המשפחה, יביא הדבר בסופו של דבר לתיקון ולזיכוף נפשם.

ועל-כן, אם רק ישפילו ויתבוננו ההורים, יבינו שהקב"ה הוא אל רחום וחנון, והוא הטוב והמטיב, ויבדאי שאין הוא חלילה מתאכזר על ברואיו, אלא כל חפצו הוא רק למתק מעליהם את רע גזר הדין... **שבת שלום לכל בית ישראל!**

בס"ד "מזלא טבא וגדיא יאה" לרבי ציון סיבונני, לשמחת נישואי בתו דיקלה בת שרה, עב"ל החתן
פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ: תּוֹרֵיעַ (שַׁבַּת הַחֹדֶשׁ) **אברהם אלברט בן מרים קנפו** **כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת: 18:27**
ערש"ק כו' אדר תשע"ד (28.3.14) יזכו שהזיווג יעלה יפה, ולבנין עדי עד **יְצִיאַת הַשַּׁבָּת: 19:35**
הַפְּטָרָה: "כה אמר" בקדושה ובטהרה וביראה אכ"ר (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"בַּלַּע אֲדָנִי פֶלַג לְשׁוֹנָם.. כִּי רַעוֹת בְּמַגּוֹרָם בְּקֶרְבָּם אֲנִי אֶל אֱלֹהִים אֶקְרָא וְה' יוֹשִׁיעֵנִי" (תהילים נה' י-טז)

ידוע מה שאמרו חז"ל, **שְׁלֹשׁוֹן הָרַע** הוֹרֶגֶת שְׁלֹשָׁה: הַמְסַפֵּר לְשׁוֹן הָרַע, הַשּׁוֹמֵעַ וּמְקַבֵּל אֶת דְּבָרָיו, וְזֶה שְׂמֵדְבָרִים עָלָיו. וּכְפִי לְשׁוֹן הַגְּמָרָא (עֲרֵכִין טו'): "**לְשׁוֹן הָרַע**... קָטִיל תְּלַתְא (=הוֹרֵג שְׁלֹשָׁה): הוֹרֶגֶת לְמַסְפָּרוֹ וּלְמַקְבְּלוֹ וְלְאוֹמְרִים עָלָיו". על-כֵּן, כְּדֵי לְהִישָׁמַר מִפְּגַעֵי **לְשׁוֹן הָרַע**, יֵשׁ לָנוּ סְגוּלָה, וְהִיא – לְיִמּוּד **גְּמָרָא**. וְזֹאת, כְּפִי שְׂרָמֵז לָנוּ דוֹד הַמְּלָךְ, בְּאוֹמְרוֹ: "בַּלַּע אֲדָנִי פֶלַג לְשׁוֹנָם.. כִּי רַעוֹת בְּמַגּוֹרָם בְּקֶרְבָּם אֲנִי אֶל אֱלֹהִים אֶקְרָא וְה' יוֹשִׁיעֵנִי". הִנֵּה, בְּקַפִּיצוֹת שֶׁל שְׁלֹשׁ אוֹתוֹת מִתְקַבְּלַת הַמְּלָה "גְּמָרָא". וְזֹאת, לוֹמַר לָךְ שְׁלִימוּד הַגְּמָרָא גוֹרָם לְ–"פֶלַג לְשׁוֹנָם", מִפְּלַג וּמִשְׁבֵּר אֶת לְשׁוֹנָם שֶׁל אֱלֹהִים שֶׁ"רַעוֹת בְּמַגּוֹרָם בְּקֶרְבָּם" – **שְׂרַעוֹת** בְּתוֹכָם/בְּקֶרְבָּם, וּמְדַבְּרִים עָלֵינוּ **לְשׁוֹן הָרַע**. וְהִרְמֵז בְּרוּר: **הַגְּמָרָא/הַתּוֹרָה** שְׁבַע־פֶּה, מִגִּינָה עַל **לְשׁוֹן הָרַע** שֶׁל הַפֶּה.

וּבַעֲנִין זֶה שֶׁל לְיִמּוּד הַגְּמָרָא, מְצִינֵנוּ בְּ"אֲגַרְת הַטִּיּוֹל" לְרַבְּנוּ תַּיִם, אַחֲיוֹ שֶׁל הַמַּהֲרַ"ל מִפְּרָאג, חִידוּשׁ גְּדוֹל, וְזוֹ לְשׁוֹנוֹ: "**גְּמָרָא** – נוֹטְרִיקוֹן גְּבְרִיאֵל מִיכָאֵל רְפָאֵל אוֹרִיאֵל. מְגִיד, שְׁכַל מִי שְׁעוֹסֵק בְּגְמָרָא, הִנֵּה מְלַאכֵי ה' סְבִיב לוֹ, לְשׁוֹמְרוֹ מְכַל רַע: מִיִּמֵּינוּ מִיכָאֵל, מִשְׁמָאלוֹ גְּבְרִיאֵל, לְפָנָיו אוֹרִיאֵל, וּמֵאַחֲרָיו רְפָאֵל".

(כְּפִי שְׂאֵנוּ מְזַכֵּרִים בְּקִרְיַאת שְׁמַע שְׁעַל הַמִּיטָה: "בְּשֵׁם ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. מִיִּמֵּינִי מִיכָאֵל. וּמִשְׁמָאֵלִי גְּבְרִיאֵל, וּמִלְּפָנָי אוֹרִיאֵל, וּמֵאַחֲרָי רְפָאֵל, וְעַל רֵאשֵׁי שְׁכִינַת אֵל"). וַיֵּשׁ לוֹמַר, שֶׁהַבִּיאוֹר עַל-כֵּךְ מְבוֹאֵר בְּ"פִרְקֵי דְרַבִּי אֶלִיעֶזֶר" (פֶּרֶק ד'), כִּי אַרְבַּעַה מְלַאכִים אֵלוֹ הֵם אַרְבַּעַה מַּחְנוֹת הַשְּׁכִינָה, שְׁמֵלוֹים תְּמִיד אֶת הַשְּׁכִינָה.

וּכְפִי שְׁכַתּוּב שָׁם: "ד' כְּתוֹת שֶׁל מְלַאכֵי הַשְּׂרַת מְהַלְכִין וּמִשְׂרַתִין לְפָנָי הַקַּב"ה. מַחְנֵה רֵאשׁוֹנָה שֶׁל יְמֵינוּ, מִיכָאֵל. מַחְנֵה שְׁנֵייה שֶׁל שְׁמָאלוֹ, גְּבְרִיאֵל. מַחְנֵה שְׁלִישִׁית מְלִפְנֵינוּ, אוֹרִיאֵל. מַחְנֵה רְבִיעִית שֶׁל אַחֲרָיו, רְפָאֵל. וּשְׁכִינָתוֹ בְּאַמְצָע. וְהוּא יוֹשֵׁב עַל כְּסֵא רֵם וְנִשְׂא, וְכִסֵּא גְבוּהַ וְתִלּוּי לְמַעְלָה בְּאוֹיֵר. וּמִרְאָה כְּבוֹדוֹ כְּעֵין הַחֲשַׁמַּל, וְעֻטְרַת תְּגָא בְּרֵאשׁוֹ, וְכַתֵּר שֵׁם הַמְּפוֹרָשׁ בְּמִצְחוֹ".

וְצִרִיף לְדַעַת, **שֶׁהַשְּׁכִינָה** הַקְּדוּשָׁה הִיא הַאֹר שֶׁל הַתּוֹרָה שְׁבַע־פֶּה, כְּמְבוֹאֵר בְּזֶהַר הַחֹדֶשׁ (קִיח'): "שְׁכִינַתָּא, אוֹרִיתָא שְׁבַע־פֶּה קָרִינָן לָהּ" (=הַשְּׁכִינָה – הַתּוֹרָה שְׁבַע־פֶּה קוֹרְאִים לָהּ).

וּמְבוֹאֵר בְּגְמָרָא, שְׂאִפִּילוֹ אֶחָד שְׁיֹשֵׁב וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה **שְׁכִינָה** עִמוֹ, כְּפִי שְׁכַתּוּב (בְּרִכּוֹת ו'): "וּמִנִּין לְאֶחָד שְׁיֹשֵׁב וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה, **שְׁשִׁינָה** עִמוֹ? שְׁנַאֲמַר (שְׁמוֹת כ'): 'בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי, אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבִרְכַתִּיךָ'".

מְכָאן נִמְצָא, שְׁכַל מִי שְׁעוֹסֵק בְּגְמָרָא, שֶׁהִיא הַתּוֹרָה שְׁבַע־פֶּה, **שְׁכִינָה** עִמוֹ. וּמִמִּילָא גַם אַרְבַּעַת מַחְנוֹת הַשְּׁכִינָה, שְׁסִימָנָם **גְּמָרָא** – גְּבְרִיאֵל מִיכָאֵל רְפָאֵל אוֹרִיאֵל – נִמְצָאִים עִמוֹ, וְשׁוֹמְרִים עָלָיו שְׁיִצְלִיחַ בְּכָל דְּרָכָיו.

לְפִי זֶה מוֹבֵן הֵיטֵב מָה שְׁמְקוּבֵל בְּיַדֵּינוּ, בְּשֵׁם הַגַּה"ק בַּעַל הַ"בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר", שְׁסְגוּלָה גְּדוּלָה לְקַבְּלַת הַתְּפִילָה הִיא לְלִמּוּד **גְּמָרָא** לְפָנֵי הַתְּפִילָה. שְׁפֹן, אַרְבַּעַת הַמְּלַאכִים שְׂרָמוּזִים בְּרֵאשֵׁי הַתִּיבוֹת "**גְּמָרָא**" (=גְּבְרִיאֵל מִיכָאֵל רְפָאֵל אוֹרִיאֵל), מַעְלִים אֶת הַתְּפִילָה לְמַעְלָה בְּשָׁמַיִם, לְפָנֵי כְּסֵא הַכְּבוֹד. וּכְפִי שְׁכַתּוּב הַ"דְּבָרֵי תוֹרָה" (ח"א, סִימָן יט):

"מְקוּבֵל בְּיַדֵּינוּ, בְּשֵׁם זְקַנֵי הַגַּה"ק מֵהַרצ"א זִיע"א, בַּעַל הַ"בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר", כִּי יִלְמְדוּ **גְּמָרָא** קוֹדֵם כֹּל תְּפִילָה בְּבִקְרָא. וְעַל-יַדֵּי כֵךְ יֵשׁ עֲלֵיהָ לְתַפִּילָתוֹ לְמָרוֹם, עַל-יַדֵּי הַמְּלַאכִים נוֹשְׂאֵי הַכְּסֵא, וּמַעְלִים תְּפִילוֹתֵינוּ – גְּבְרִיאֵל מִיכָאֵל רְפָאֵל אוֹרִיאֵל – רֵאשֵׁי תִיבוֹת **גְּמָרָא**". (כְּדָאֵי לְנִסּוֹת!) (עַל פִּי "אוֹרָה שֶׁל תּוֹרָה" לְהַרְה"ק פִּינְחָס פְּרִידְמָן)

"זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְּצֻרָע..."

שְׁנֵינוּ בְּמַדְרָשׁ (ויקרא רבה טו', ו'): "אָמַר ר' יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי: חֲמֵשׁ 'תּוֹרוֹת' כְּתוּבוֹת בְּמְצֻרָע (=חֲמֵשׁ פְּעָמִים מוֹזְכָּרַת הַמְּלָה "תּוֹרָה" בְּהַקְּשֵׁר לְמְצֻרָע): א. 'זֹאת תּוֹרַת נִגְעַ צָרַעַת'. ב. 'זֹאת תּוֹרַת אֲשֶׁר בּוֹ נִגְעַ צָרַעַת'. ג. 'זֹאת הַתּוֹרָה לְכָל נִגְעַ צָרַעַת'. ד. 'זֹאת תּוֹרַת הַצָּרַעַת'. ה. 'זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְּצֻרָע'... לְלַמְּדָךְ, שְׁכַל הָאוֹמֵר **לְשׁוֹן הָרַע** עוֹבֵר עַל חֲמִישָׁה חוֹמְשֵׁי תּוֹרָה. לְפִיכֵךְ מִשָּׁה מוֹזְהִיר אֶת יִשְׂרָאֵל: זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְּצֻרָע".

וְהִנֵּה, בְּעוֹן חָמוּר זֶה שֶׁל **לְשׁוֹן הָרַע** אוֹמַר בַּעַל "עֲקִידַת יִצְחָק" (שַׁעַר סב'): עַל-יַדֵּי הַתְּבוֹנְנוֹת בְּכָל אֶחָד מִחֲמִשָּׁה

חומשי התורה נוכח ללמוד מהם מוסר השכל: בספר "בראשית" מבואר, **שהנחש** הקדמוני דבר **לשון הרע** על מלכו של עולם, הקב"ה, באומרו (בראשית ג, ה): "כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים ידעי טוב ורע", ועל-ידי זה הביא מיתה לעולם. וכן מצינו עוד בספר בראשית (לו, ב): "ויבא יוסף את **דבתם רעה** אל אביהם", ועל-ידי כך נתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים.

בספר "שמות" (שמות ב' יד) מצינו, שדתן ואבירם, שני העברים הניצים שנתקל בהם משה רבנו, **הלשינו** על משה לפני פרעה, שהוא הרג את המצרי, ולכן היה צריך משה לברוח למדין, כדי שלא יהרגו פרעה.

בספר "ויקרא", בפרשתנו, מצינו דיני נגעים הבאים פענש על עון **לשון הרע**, ועל-כן מזהירה התורה במפורש "לא תלך רכיל בעמך". (ויקרא יט, טו). בספר "במדבר" מספרת התורה על מרים, שדברה **לשון הרע** על משה אחיה, ונענשה על-כך **בצרעת**. וכן גם בענין המרגלים, שדברו **לשון הרע** על ארץ ישראל.

ובספר "דברים" הוכיח משה רבנו את ישראל (דברים א, א): "בין פארן ובין תפל", ופרש תרגום אונקלוס: "דאתפלו על מנא" (=שדברו ישראל **לשון הרע** על המן). ועוד מזהיר משה את עמו: "זכור את אשר עשה ה' אלהיך למרים (שדברה **לשון הרע** במשה), בדרך בצאתכם ממצרים". (כד, ט).

ולכן, אומר "בעל העקידה", "שהמטה אוזנו לשמוע (ולהיזהר ב)אלו הענינים (שהבאנו על **לשון הרע**)...אשר באלו החומשים, הוא מקים את **חמשתן**. ואשר לא שת לבו אל דבריהם, הוא **עובר** על כלם, כמו שאמר ר' יהושע בן לוי, שהמוציא **שם רע עובר** על **חמישה חומשי תורה**".

"וראהו הפהן ביום השביעי והנה הנגע עמד בעיניו לא פשה הנגע בעור והסגירו הפהן שבעת ימים שנית" אומרים חז"ל (יומא פה): "עבירות שבין אדם לחברו – אין יום הכיפורים מכפר, עד שירצה את חברו". ואם אדם לא פיס את חברו, הוא יצטרך חלילה לבוא בגלגול פעם נוספת, כדי שיוכל לפיס את חברו ולבקש את מחילתו. וזהו שאומר הפתוב: "וראהו הפהן ביום השביעי" – יום השביעי רומז **לשבעים** שנות האדם. (כמו שפתוב בתהילים: "ימי שנותינו בהם **שבעים** שנה"). ואם הפהן רואה שגם בסוף ימי האדם **הנגע** עמד בעיניו לא פשה הנגע בעור" – שלא בקש סליחה מחברו על שדבר עליו **לשון הרע**, (וידוע כי **הנגעים** באים על **לשון הרע**), אזי "והסגירו הפהן שבעת ימים שנית" – יצטרך האדם לבוא פעם שניה לעולם, ולהיות כאן שוב **שבעים** שנה.

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" מסופר על האדמו"ר מבלאזוב וצ"ל, שספר מקרה מוזעזע, שהוא היה עד לו בגיא ההריגה, בימי השואה האיומה. היה זה כאשר הוטלה על האדמו"ר עבודת פרוך בניסור עצים, כשבסמוך נטבחו מידי יום אלפי יהודים. יום אחד נודע, כי הצוררים קבעו מספר שעות לרציחה אכזרית של אלפי תינוקות. קול זעקות התינוקות שהושלכו אל הכבשן, וזעקות אמהותיהם עלה עד לשמים, אך הרשעים האוררים המשיכו במלאכתם באדישות ובלעג מר.

והנה, תוך כדי עבודתו, פנתה אל האדמו"ר אשה אחת, שאחזה בידה חבילה קטנה, ובקשה ממנו סכין. האדמו"ר שם לב כי האשה אוזחת בידה תינוק בוכה, העטוף בבד, והבין כי מן הסתם רוצה האשה לאבד את עצמה לדעת, יחד עם בנה הרך. האדמו"ר חשש להפסיק את העבודה, מחשש שיפגעו בו הרשעים המשגיחים עליו, אך תוך כדי עבודתו, החל לדבר על לבה של האשה, שלא תעשה את אשר היא זוממת. "דעי לך" – אמר לה – "יש בורא לעולם, הרוצה הפל, ואפילו חרב חדה מונחת על צנארו של האדם – אסור לו להתיאש. ואם באמת, חלילה, נגזרה עלינו הגזירה, הרי פלנו נשרף בכבשן האש, וצריכים אנו לקבל דין שמים זה באהבה, ולא לחבול בעצמנו חלילה". איש הגסטפו ששמע את קולו של האדמו"ר, פנה אליו בגסות, אחז בגרונו, ושאל אותו מה אמרה לו האשה. האדמו"ר השיב לו כי האשה בקשה ממנו סכין, ושהוא הסביר לה שאין צורך, כי ממילא ישליכו את כל היהודים אל הכבשן. הרוצח לא האמין לדבריו, ושאל את האשה מה רצונה. ואכן היא השיבה לו שרצונה בסכין. הנאצי מהר להוציא את סכינה הצבאי, ונתן לה, כשהוא ממתין לראות את ה"מחזה" של אם יהודיה הרוצחת את בנה. אך, להפתעת הפל, הניחה האשה את ילדה על הרצפה, התירה את חיתוליו, וברכה בקול: "ברוך אתה ה'...אשר קדשנו במצותיו וצונו על המילה", וחתכה את ערלת בנה התינוק. הרוצח, שעמד בעיניים פעורות, שאל אותה לפשר מעשיה, והאשה ענתה: "היום ילדי בן שמונה ימים, והתורה מצוה אותנו לקיים בו את המילה. בעוד זמן קצר ודאי תרצחו אותו, ורציתי לקיים בו את המצוה כל עוד רוחו בו". לאחר מספר שעות, הוצאו האם ותינוקה, יחד עם עוד אלפי אמהות ותינוקות אל הכבשנים... האדמו"ר מבלאזוב נהג לספר סיפור מוזעזע זה פעמים רבות, כאשר היה מכווץ בסנדקאות בברית המילה, כשעיניו היו זולגות דמעות, על גבורתה של אותה אם יהודיה בדרך אל הכבשנים...

נא לשמור על קדושת הגיליון!
שבת שלום לכל בית ישראל!

בס"ד "מזולא טבא וגדיא יאה" לרבי ציון סיבונני, לשמחת נישואי בתו דיקלה בת שרה, עב"ל החתן
פְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ: תּוֹרִיעַ (שַׁבַּת הַחֲדָשׁ) **אברהם אלברט בן מרים קנפו** **כְּנִיסַת הַשְּׁבֵט: 18:27**
ערש"ק כו' אדר תשע"ד (28.3.14) יזכו שהזיווג יעלה יפה, ולבנין עדי עד **יְצִיאַת הַשְּׁבֵט: 19:35**
הַפְּטָרָה: "כה אמר" בקדושה ובטהרה וביראה אכ"ר (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בני ציון"

"מי האיש החפץ חיים אהב ימים לראות טוב? נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה"

על קדושת הדיבור מצינו מאמר נפלא בגמרא (ערכין טו): "אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בן זמרא: מאי דכתיב (תהלים קכ) 'מה יתן לך ומה יוסיף לך לשון רמיה?' אמר הקדוש ברוך הוא ללשון: כל איבריו של אדם זקופין, ואתה מוטל (=שוכב). (וכן) כל איבריו של (ה)אדם מבחוץ ואתה מבפנים. ולא עוד, אלא שהקפתי לך שתי חומות: אחת של עצם ואחת של בשר" (=חומה של עצם – השניים. וחומה של בשר – השפתיים).

וצריך להבין ענין זה. שכן, מדוע ברא הקב"ה את הלשון כשהיא שוכבת ומוקפת בשתי חומות? ובאר המהר"ל ב"חידושי אגדות" (שם), ואמר, שענין זה, שהלשון שוכבת ולא זקופה כשאר האיברים, באה להראות על מנוחה. שכן, פעולת העמידה והזקיפה מבטאת מעשה או פעולה. אולם, כאשר האדם שוכב במקומו, הרי הוא מורה שאינו רוצה לפעול שום פעולה, אלא לנוח. ולכן ברא הקב"ה את הלשון שתהיה מוטלת בתוך פי האדם, ולא זקופה כשאר האיברים – כדי ללמדנו דעת, שהלשון צריכה תמיד לנוח במקומה – כלומר, שלא לדבר, אלא במקום הצורך.

נמצאנו למדים מכאן יסוד גדול בענין קדושת הלשון, שאחת מנפלאות הבורא יתברך שמו בבריאת האדם, היא לברוא את הלשון בשלשה מצבים מיוחדים, המסיעים לאדם לשמור על קדושת הלשון: מצב אחד, שהלשון שוכבת, כמו שאומרת הגמרא: "כל איבריו של אדם זקופין ואתה מוטל (=שוכב)". מצב שני, שהלשון היא בפנים ולא בחוץ, כפי שכתוב: "כל איבריו של אדם מבחוץ ואתה מבפנים". ומצב שלישי, שהלשון מסוגרת בשני "מנעולים" שניים ושפתיים, כפי שכתוב: "ולא עוד אלא שהקפתי לך שתי חומות – אחת של עצם (=שניים) ואחת של בשר (=שפתיים)".

על-כן, חובה על האדם להתבונן ולהשכיל, כמה חכמה השקיע הקב"ה בבריאת הלשון שבפיו, שתהיה שוכבת ולא זקופה, ושתהיה מבפנים ולא מבחוץ, ושתהיה סגורה ושמורה מאחורי שתי חומות של עצם ובשר – השניים והשפתיים, בבחינת חותם/מנעול בתוך חותם. וכל זאת, כדי שיתמלא האדם פחד ורעדה, לפני שהוא מוציא אפילו מלה אחת מפיו, וכדי שלא יפרוץ בשום פנים ואפן את שני ה"מנעולים" לדברי רכילות ולשון הרע, אלא רק לעסק התורה ולמצות.

על-פי האמור מפרש ה"כלי יקר" (בראשית לו, כד) את דברי החכם מכל אדם (קהלת י, ח): "ופרץ גדר ישכנו נחש". שהרי מצינו שכאשר דברו ישראל לשון הרע על המן געגשו בנחשים ובשרפים שנשכו אותם. וזאת, כפי שכתוב (במדבר כא, ו): "וידבר העם באלהים ובמשה... וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וינשכו את העם וימת עם רב מישראל". ופרש רש"י: "יבוא נחש, שלקה על הוצאת דיבה, ויפרע ממוציא דיבה".

וכונת רש"י הקדוש היא על הנחש הקדמוני, שדבר לשון הרע על מלכו של עולם, כאשר אמר לחוה (בראשית ג, ה): "כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים ידעי טוב ורע". וזהו שאמר שלמה המלך: "ופרץ גדר ישכנו נחש". דהיינו, האדם שפורץ את לשונו – המוקפת שני גדרים (=השניים והשפתיים) שגדר ושם לו הבורא יתברך – ומדבר לשון הרע – הנה, מידה כנגד מידה, יבוא הנחש, שהיה הראשון שפרץ את גדרו של עולם, ודבר לשון הרע, וינשכהו. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

"אמר רבי יצחק אמר רבי אמי: אשה מזרעת תחלה – יולדת זכר. איש מזרע תחלה – יולדת נקבה. שנאמר: 'אשה כי תזריע וילדה זכר'".

המקובל האלקי הקדוש רבי שמשון מאוסטרופאלי זצ"ל הי"ד פותב בספרו "דן ידין" (אות כא), שקליפת זניב היא קליפת עמלק (קליפה היא כח של טומאה).

וענין זה רמוז בכתוב (שמות יז, יד): "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה כְּתֹב זֹאת זִכְרוֹן בְּסֵפֶר וְשִׁים בְּאֲזְנֵי יְהוֹשֻׁעַ כִּי מָחָה אֶמְחָה אֶת זִכְרֵךְ עִמָּלֶק". ובאר "בעל הטורים", ש"זכרון בספר ושים באזני" ראשי תיבות **זכוב**, שרץ אחד (=עמלק), שהיה שותה דמן של ישראל **זכוב**". וכן כתב "תורת החיד"א", בשם רבנו אפרים: "זכרון בספר ושים באזני" – (ראשי תיבות **זכוב**, והוא מלך עמלק".

אולם, אומר המקובל רבי שמשון מאוסטרופאלי, יעקב אבינו, שהיה עמוד התורה, בטל את הקליפה הזאת של **עמלק** על-ידי שעסק בתורה, שנקראת "**טוב**", כמאמר חז"ל (ברכות ה'): "כִּי לָקַח **טוב** נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרַתִי אֶל תְּעוֹבוֹ, וְאִין **טוב** אֵלָא תּוֹרָה". ומאחר ו"טוב" הוא בגמטריה 17, כמספר **זכוב** (=17), הרי שבכך הוא מבטל, בבחינת "זה לעמת(=כנגד) זה עשה האלהים" (קהלת ז, יד).

והנה, כאשר ישראל אינם עוסקים בתורה, שנקראת "**טוב**", מתעורר עליהם **עמלק**, הוא קליפת **זכוב** (=17), במספר שוה, להילחם בהם. וזהו שפרשו חז"ל (סנהדרין קו'): "וַיֵּבֵא **עמלק** וַיִּלָּחֶם עִם יִשְׂרָאֵל בְּרַפְיֹדִים, (רַפְיֹדִים) שָׂרְפוֹ (יִשְׂרָאֵל) עֲצָמָן מִדְּבַרֵי תּוֹרָה".

והנה, כתוב בספר "קִרְנַיִם" (מאמר יג), שאיש ישראל, המבטל מצות פריה ורביה, סופו שנמסר בידי קליפת **זכוב**. וצריכים אנו להבין ענין זה. שכן, וכי מה הקשר בין קליפת **זכוב** לבין מצות "פרו ורבו"?

ובאר ענין זה הרה"ק פינחס פרידמן ואמר, שהנה כתוב בסוף פרשת "בשלח": "וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כַּס יָהּ מִלְחָמָה לְה' בְּעִמְלֶק מִדֶּרֶךְ הַדֶּשֶׁת". ופרש רש"י בשם חז"ל, שנשבע הקב"ה, שכל זמן שעמלק קיים – אין השם של הקב"ה (=י-ה-ו-ה) שלם. שכן, היה צריך להיות כתוב: "כִּי יָד עַל כַּס י-ה-ו-ה". אלא שבגלל שעמלק קיים, אין השם שלם, וחסרות האותיות "וה" משמו של ה' יתברך ("יהוה"), ולכן כתוב "כִּי יָד עַל כַּס יָהּ". נמצא מכאן, שבגלל קליפת **עמלק** חסרות משם הקב"ה אותיות **וה**.

והנה, שנינו במשנה (יבמות סא): "לֹא יִבְטֵל אָדָם מִפְּרִיָה וּרְבִיָה, אֲלֵא אִם כֵּן יֵשׁ לוֹ בָּנִים. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים: שְׁנֵי זָכָרִים. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים: זָכָר וְנִקְבָּה. שְׁנַאמֶר (בראשית ה'): 'זָכָר וְנִקְבָּה בְּרָאם'. וְנִפְסַק לְהִלְכָה כְּבֵית הַלֵּל, כְּפִי שְׁמוּבָא בְּשִׁלְחָן עֲרוּךְ (אה"ע סימן א' ס"ה): "כִּיֹּן שֵׁשׁ לְאָדָם זָכָר וְנִקְבָּה – קַיִם מִצְוֹת פְּרִיָה וּרְבִיָה".

ומבואר בליקוטי ש"ס להאריז"ל (יבמות סא), שהטעם לכך שצריך האדם להביא זכר ונקבה לעולם הוא מכיון שאז נשלם שם הוי"ה (=י-ה-ו-ה) ברוף הוא.

וכפי לשונו הקדושה של האריז"ל: "הנה, האדם ואשתו רומזים לשם **יה** (איש אשה). וכשיש לו בן הוא **ו**, וכשיש לו בת היא **ה**, והרי הוי"ה שלם (=י-ה-ו-ה). ועל-כן חייב אדם להסתכל ולהשתדל שיהיה לו בן ובת, כמו בית הלל". (מקור הדבר הוא בזהר הקדוש, שם כתוב (צו"ר דף לד'): "וקרבן דאתון אינון י' באיש, ה' באשה, ו' בבן חתן, ה' בפלה"). מכיל זה נמצאנו למדים, שכל המקיים מצות "פרו ורבו" בבן ובת, הרי הוא זוכה ליחד את ארבע אותיות שם הוי"ה (=י-ה-ו-ה) ברוף הוא.

ומעתה מבואר היטב, מדוע דוקא מי שמקיים מצות פרו ורבו זוכה לבטל את קליפת **זכוב**. שכן, כל עוד קליפת **זכוב**, שהוא **עמלק**, קיים, אין השם שלם, וחסרות האותיות "וה" משמו של ה' יתברך ("יהוה"), כמו שכתוב: "כִּי יָד עַל כַּס יָהּ". אולם, כל המקיים מצות "פרו ורבו", הנה הוא משלים ומיחד את ארבע אותיות הוי"ה (=י-ה-ו-ה): י' אצל האיש, ה' ראשונה אצל האשה, ו' אצל הבן, ו-ה' אחרונה אצל הבת – ועל-ידי כך זוכה הוא לבטל את קליפת **זכוב**. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

"לעולם יספר אדם בלשון נקיה... (תלמוד בבלי ג' א')

מעשה ברבי צבי הירש אורבך, רבה של קהילת קונין, שנפל למשכב והיה מרותק למיטתו כמה וכמה ימים. לבסוף הזמינו בני ביתו רופא מומחה, והלה מהר לבוא לבית הרב, והחל בודק את החולה, בדרך הרופאים. לאחר שהרופא האזין לנשימת החולה מצד החזה והגב, רכן לעבר פניו ואמר: רבי, פתח פיה והראה לי את לשונך! עשה הרב כמצות הרופא, ומיד העיר בסבר פנים רציניות: עליך לדעת, רבי, שלשונך אינה נקיה. זאת אתה מגלה לי היום?! – נאנח רבי צבי הירש מפל הלב – הן ידעתי זאת משכבר הימים, ועל-כך אני מיצר בכל יום ויום! ובשעה שהרופא סגר את תיק המכשירים שלו, והחל רושם תרופות לחולה, קרא רבי צבי הירש בשיברון-לב: בעונותינו הרבים, היכן תמצא בזמן הזה אדם שהוא בעל לשון נקיה!?

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!

בס"ד "מזולא טבא וגדיא יאה" לרבי ציון סיבוני, לשמחת נישואי בתו דיקלה בת שרה, עב"ל החתן
פְּרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ: תּוֹרִיעַ (שַׁבַּת הַחֹדֶשׁ) **אברהם אלברט בן מרים קנפו** **כְּנִיסַת הַשְּׁבֵט: 18:27**
ערש"ק כו' אדר תשע"ד (28.3.14) יזכו שהזיווג יעלה יפה, ולבנין עדי עד **יְצִיאַת הַשְּׁבֵט: 19:35**
הַפְּטָרָה: "כה אמר"
(הזמנים לפי העיר חיפה) **בקדושה ובטהרה וביראה אכ"ר**

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (יב' ב')

מובא בספרים הקדושים, שצריך האדם להשתדל בכל עז לעשות את סעודת המילה. ואפילו אם יש לו מניעים ועיכובים רבים, צריך להתגבר על כל המכשולים. שכן, עיקר ההשתדלות של **היצר הרע** הוא שלא יעשו סעודת מילה, כמו שמרומזו בשמו של היצר הרע, "**סמאל**", ראשי תיבות: **ס**עודת **מ**צוה **א**ין **ל**עשות.

ובענין זה מסופר על הצדיק רבי יצחק מברדיצ'וב זצ"ל, הלא הוא סניגורם של ישראל, שכאשר היו מזמינים אותו לברית מילה, נהג להשיב שמוכן הוא לבוא ולהשתתף בברית, בתנאי שיערכו סעודת מצוה פראוי. פעם שאל אותו אחד מחסידיו לפרש תנאי זה. הסביר לו הרבי, שמאבקים קשים הוא נאבק נגד **השטן**, אשר בכל עת מחפש דרכים לקטרג על ישראל. "ואולם" – אמר לו רבי יצחק מברדיצ'וב – "אני טוען תמיד כנגד **השטן**, שכאשר איש ישראל מקים **מצוה** כלשהי, הוא עושה זאת בשמחה וברצון. ואילו כאשר נכשל יהודי **בעבירה**, גורם לו הדבר לצער רב, ולבו נשבר בקרבו.

ויש הוכחה לטענתי זו. שכן, מעולם לא ראינו יהודי, ואפילו הגרוע ביותר, שיערוך סעודה לרגל **עבירה** שעבר. לעומת זאת, כאשר יהודי עורך **ברית מילה**, **בר מצוה** ושאר מצוות, אזי הוא שש ושמה, ועורך סעודת מצוה. ומכיון **שהשטן** יודע את האמת, הוא מנסה, בכל כוחו, למנוע מהיהודי לערוך סעודת מצוה, כדי שתהיה לו סיבה מספקת לקטרג על ישראל. ולכן, כשמזמינים אותי לשמחת מצוה, מוכן אני לבוא רק בתנאי שיערכו סעודת מצוה פראוי...".

"והנה לא הפך הנגע את עינו...טמא הוא" (יג' נה')

אומרים חז"ל, כי המלים "**ענג**" ו-"**נגע**" מתחלפות הם. דהינו, במלה "**ענג**", האות **ע** היא בראש המלה, ואילו במלה "**נגע**" האות **ע** היא בסוף המלה. ועוד אומרים חז"ל: כאשר האדם חוטא, ועובר בכך על מצות ה' יתברך, הרי הוא בבחינת "**נגע**". ולכן, כדי לתקן את אשר פגם, צריך האדם לעשות תשובה שלימה על כל חטאיו, עד שיהפוך מבחינת "**נגע**" לבחינת "**ענג**". אך אם חלילה אין האדם עושה תשובה, ונשאר הוא בבחינת "**נגע**", מביא עליו הקב"ה נגעים, עד שיתעורר לשוב בתשובה.

על-כך מרמז הכתוב: "והנה לא הפך הנגע את עינו...טמא הוא", כלומר ה"**עין**" (האות ע') נשארה במקומה (=לא עברה לראש המלה), ועדין נותר ה"**נגע**" כמו שהוא, ולא התהפך ה"**נגע**" ל-"**ענג**", ומכאן שלא עשה האדם תשובה על חטאיו, ואם כך "**טמא** הוא".

באותו ענין פתוב במדרש (ויקרא רבה טו, ד): "**כיון ששמעו ישראל פרשת נגעים**, נתיראו. אמר להם משה: אל תתיראו, אלו (**הנגעים**) לאומות העולם, אבל אתם, לאכול ולשתות ולשמוח".

והתיגעו כל המפרשים להבין את תשובת משה רבנו לישראל: "אלו (**הנגעים**) לאומות העולם, אבל אתם, לאכול ולשתות ולשמוח"? הלא ברור לכל, שפרשת הנגעים, כמו כל התורה כלה, לא נתנה לאומות העולם, כי אם רק לישראל, ואיך אומר משה לישראל: "אלו (**פרשת הנגעים**) לאומות העולם"?

אומר על-כך ה"פרדס יוסף", בשם "עמק המלך": ידוע, על-פי המבואר בכתבי הארז"ל, כי כל מי שאינו מקים מצוות **ענג** שבת (כמו שפתוב (ישעיה נח, יג): "וקראת לשבת **ענג**"), גורם להפוך את הצירוף "**ענג**" ל-"**נגע**". אבל, כל מי שמענג את השבת זוכה הוא להפוך את הצירוף "**נגע**" לצירוף "**ענג**".

לכן, נמצא מכאן, שאיש ישראל, שיש לו נגע צרעת, הוא משום שלא קים מצוות "וקראת לשבת **ענג**", ועל-ידי כך נהפך לו הצירוף "**ענג**" ל-"**נגע**".

ולכן, העצה היעוצה היא לקים ענג שבת פראוי, כדי להפוך את ה"**נגע**" ל-"**ענג**". וזהו ביאור המדרש: "כיון ששמעו ישראל פרשת נגעים, נתיראו", כי לא ידעו איך צריך להפוך את הצירוף "**נגע**" ל-"**ענג**". "אמר להם

משה: אל תתיראו, אלו (הנגעים) לאומות העולם" – שאין להם יכולת להפוך נגע ל-ענג, על-ידי ענג שבת, כמבואר בגמרא (סנהדרין נח): "גוי ששבת(=ששומר שבת) תיב מיתה". "אבל אתם, לאכול ולשתות ולשמוח" – כלומר, אתם ישראל יכולים לענג את השבת באכילה, בשתייה ובשמחה, ועל-ידי כך, יהפך לכם הצירוף "נגע" ל-"ענג". (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)
"אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת"

אומרים חז"ל (יבמות סא), שרק ישראל קרויים "אדם", ולא הגויים. אם כך, בכתוב "אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת..." , משתמע שהנגעים באים רק על ישראל, הקרויים "אדם", ולא על הגויים. ולכאורה צריך לומר: איפה כאן הצדק? האמנם?

ה"חפץ חיים" ממשיך ענין זה לשנים שהלכו יחד בליל חשוך ואפילה, ובסערה גדולה. והנה, כאשר התחילה סופת שלגים עזה, אבדו הם את דרכם. כוחותיהם אפסו, והם נפלו על הארץ, והשלג החל לקבור אותם, עד שכמעט נעלמו כליל מתחתיו. למרבה המזל, בבקר גלו אותם עוברים ושבים, ומיד חלצו אותם, והבהילו אותם לבית החולים. הרופא מהר לבדוק אותם, ומיד החל מעסה את האחד, וסוטר לו על כל גופו.

עמד בצד אדם אחד, שראה את מעשי הרופא, והחל לכעוס ולצעוק עליו(=על הרופא): "הרי שני אנשים מונחים לפניך, ומדוע אתה 'מתעלל' באחד באכזריות רבה, ואילו את השני אתה מותיר במנוחה?". ענו לו הסובבים האחרים: "שוטה שבשוטים, הרופא בדק את שניהם, וראה שהאחד מצבו קשה מאד, וקפא הוא למות, ואפסו הסיכויים להחזירו לחיים, ולכן לא טפל בו. אך אצל השני הוא גלה דופק רפה(=חלש, נמוך), ועמל בכל פוחו כדי להחזירו לחיים".

אומר ה"חפץ חיים", כי זהו ההבדל בין ישראל לבין העמים. הגויים הם בבחינת קפואים כבר – ודבר לא יחזירם לחיים. ולכן, אין שום סיבה ליסרם בעולם הזה. אבל עם ישראל חי וקיים, אלא שלפעמים הוא קופא תחת תאותיו. ולכן מחמם אותם הקב"ה בעיסוי וביסורים, כדי לרפאם "מקפאונם".
"זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו"

רבי ישראל מאיר הכהן מראדין, הידוע בכינוי ה"חפץ חיים", הקפיד כל ימיו שלא להיכשל באבק לשון הרע. בכל מקום שהיה מגיע, היה מטיף לשומעיו על שמירת הלשון, בלא פשרות וסיגים. פעם, בליל חורף אחד, חזר ה"חפץ חיים" מבית המדרש בתום תפילת ערבית. לפתע, נעצרה לידו עגלה דוהרת, שהיתה רתומה לשני סוסים צוהלים. אמר לי ר' יהודי – קרא העגלון לעברו ממושבו הרם – היכן גר פאן הרב והצדיק הגדול, ה"חפץ חיים" שליט"א?

ענה לו ה"חפץ חיים": ראשית, דע לה, שאין ה"חפץ חיים" משמש כרב, ושנית, אין הוא צדיק גדול כלל וכלל! מה אתה סח? – גער בו בעל העגלה בקול רועם – הן ידוע ומפורסם בכל קהילות ישראל, שה"חפץ חיים" הוא גאון גדול וצדיק הדור!

מה שאומרים הבריות – שפע ה"חפץ חיים" את דברי העגלון – אינו מוכיח כלל שהדבר נכון. מסתבר שהעולם אינו מכיר את האיש כראוי, ואילו אני מכירו היטב. ויכול אני להבטיחה, שזו הפרזה וגוזמה לאין שיעור.. כעס העגלון על הדברים ששמע בגנותו של צדיק וגאון הדור, ולא נתקררה דעתו עד שהפליט מפיו כמה קללות נמרצות לעבר ה"חפץ חיים", ולבסוף גם הצליף על גבו של ה"חפץ חיים" בשוטו הארוך, ואחר-כך פנה והמשיך בנסיעתו. ה"חפץ חיים" המשיך לעבר ביתו, ואולם חש צער רב על שהביא יהודי תמים לידי עבירה שלא מדעת. כעבור שעה קלה הגיע לביתו ומצא שם את העגלון, יושב ומצפה לבואו. כשהתבונן העגלון בפני האיש שנכנס לתדר, ונוכח לדעת שאותו אדם שחרף וגדף, ואף הצליף בו בשוטו, הוא ה"חפץ חיים", התחלחל מאד וכמעט התעלף. אולם, ה"חפץ חיים" הרגיע אותו בדברים רכים ומפייסים, ובין השאר אמר לו: לאמיתו של דבר, מגיעות לי הקללות והצליפות שספגתי ממך. שכן, עתה למדתי פרוק חשוב בדרך-ארץ, והוא: לא רק שקיים איסור תמור לדבר לשון הרע על אחרים, אלא גם אסור לאדם לדבר לשון הרע על עצמו...
נא לשמור על קדושת הגיליון!
שבת שלום לכל בית ישראל!